

TAVASZI TÁRLAT

Jaj, mennyi kép és mennyi szép szobor!...
Ó, mennyi szín és mennyi gazdag forma!...
és mind derűs, most egy se bús, komor...
— És mintha mindez élő volna!

Tájkép. Még hó borul a hegytetőre,
de már a csermely jege olvad;
iramlik, zúg, tajtézkik... oly vad!
— Csak aztán árvíz ne legyen belőle!

A zöldelő rét egyre szebb lesz,
s egy pillangó csapongva repdes
egyik virágról más virágra;
ámulva nézik kis bogarkák...
— S tán azt vitatják, melyik tarkább:
virágok kelyhe, lepke szárnya?

Cseresnyefának karcsú ága,
s ezernyi hófehér virága
a lanyha szélben megremeg...
Tetszik? — Remek!

Ez itt a tó, habok csevegnek,
s felettük könnyedén lebegnek
szitakötők... — A szárnyuk mintha
szivárványszínből fénylene...
— Majd hintáznak: a sás a hinta.
— S a zümmögésük halk zene.

S mi ez a sok-sok bolyhos jószág,
szürkésen bársonyos valóság,
tán kis nyusziknak kurta farka? —
Ugyan, dehogyan! — De hát mi? — Barka!

Emitt meg zöld virág kelyhében
hatalmas sárga porzók és bibék...
— Még mit nem! Künn a selymes réten
sétálnak apró kiscsibék!

Ott fenn az ég sötétkék óceánja,
rajt habfehér felhők gomolyganak...
— Sugárecsetjét dús aranyba mártva
szegélyüket im megfesté a Nap.

Virágoskert mögött majorság:
Virágország és Allatország...
— E képnél kissé túlhoszú a cím:
„Bimbó, kakastaréj, kis borjú-orr s a pöre
malacnak selymes sima bőre
versengnek: melyik rózsább rózsaszín?”

Lankás, pásztásan csíkozott vidék;
odább barnállik, frissen zöld idebb;
emitt már sarjad, zsendül a vetés,
a mag a földben már nem szendereg,
a téli szunnyadást megúnta;
amott hajlongó, dolgos emberek,
kapálás, ásás, szántás, ültetés . . .
— „A földeken megindult im a Munka !“

Boruljunk térdre, s úgy köszöntsük,
kinek-minek mindezt a szépséget köszönjük,
azt az ecsetet, azt a vésőt!
— És Őt!

Kunszery Gyula

MINT ÉGBOLT FOROG

A lámpa fénykörében
megszelídiülnek a dolgok.
A bántó éleket letördeli
a homály.
A nappal ordas-gondja már
játékos, könnyű képlet.
Az este, édes anyakéz:
Kímossa mind a szennyest,
Homlokom gyűrött terítőjén
a ráncot elegyengeti.
Mi nappalomból megmaradt
(könnyedén úszó dióhéj-sajkák)
egyik kezemben összemarkolom.
Asszonyom alszik már:
álmok kusza bozótja közt
lépked pici lábbal.
A lányok is alusznak:
Linda és Beáta.
Nappal veszíthetek csatát,
estére mindent visszanyerek
s mint Krózus ülök kopott székemen;
e három élet megmaradt nekem!
Egész kicsi kozmosz
s úgy forog körülöttem,
mint égbolt a sarkcsillag körül.

Hunyady István